

měsíčník, který Vás osvěží

ROSENÍ

květen 2018

číslo 5

Rozhovor
s Janem Duškem
scénografem

Téma:

Josef
MÁNES

Host v RoSe

Marie Mikulová
malířka

Staňte se členy Klubu RoSa

Společnost, kultura, zábava, vzdělávání, cvičení, osvěžení - vše pod jednou střechou.

Výhody členství:

Získáte klubovou kartu - za 100 Kč ročně. Budete mít slevu 10 % na všechny akce v Centru RoSa (neplatí pro rezidenty, ti mají většinu akcí zdarma).

Veškeré akce organizované v rámci grantů Magistrátu HMP a Evropské unie OP PPR jsou vždy zdarma.

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
OP Praha – pól růstu ČR

Speciální zvýhodnění pro členy klubu: 5% v kavárně, 10 % na masáže a pedikúru. Přednostní informace o připravovaných akcích Centra RoSa pošleme na Váš e-mail.

Každý měsíc časopis Rosení s novým programem - zdarma k vyzvednutí na recepci.

V den Vašich narozenin máte jakoukoli akci (ne službu) u nás zdarma.

Věrnostní klubová karta Vám bude vydána po zaplacení ročního příspěvku a po vyplnění přihlášky na recepci RoSa (ve všední dny od 9:00 do 16:30).

Karta bude vystavena na Vaše jméno a je nepřenosná. (Platí rok po zaplacení a vyplnění přihlášky)

Vítáme Vás v Klubu RoSa!

Klub RoSa

Centrum RoSa z.s., Střelničná 1680/8, Praha 8
www.centrumrosa.cz, info@centrumrosa.cz

- 04 Program aktivit v Centru RoSa
- 06 Host v RoSe - Marie Mikulová, malířka
SeniorSen Bohumila Kettnera, pedagoga
- 07 Tvorba klientů a přátel Centra RoSa
- 09 Rozhovor s Janem Duškem, scénografem
- 13 Josef Mánes
- 14 Anketa na téma Josef Mánes
- 15 Eduard Herold - Vzpomínka na J. Mánesa
- 19 František Hrubín - Květen
- 20 Fotoreporáž ROSA SE SMETANOU
- 22 Křížovkářská liga
- 24 Teologický koutek Mgr. Marka Maliny
- 26 Rozhovor s Ing. Eleonorou Urbanovou
- 28 Psychologický koutek PhDr. Jiřiny Prekopové

Elektronická verze časopisu je dostupná
na www.centrumrosa.cz/roseni

EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
OP Praha – pól růstu ČR

Vydání komunitního časopisu bylo podpořeno v rámci
Operačního programu Praha – pól růstu jako projekt RoSa
pro Prahu 8 (CZ.07.3.63/0.0/16_031/0000156)

ROSENÍ

měsíčník, ročník 4, číslo 5/2018
vydává Centrum RoSa, z. s., Střelníčná 1680, Praha 8 - Kobylisy
tel: 212 270 611, redakce@centrumrosa.cz
tisk: www.TISKDO1000.cz, náklad 1000 výtisků

KVĚTNOVÝ ÚVODNÍK S NÁDECHEM ROMANTIKY

Ústřední postavou tohoto čísla časopisu je Josef Mánes, představitel českého romantismu, který se narodil v květnu roku 1820. Připomeneme si něco málo z jeho života, především ovšem jeho nesmrtelnou výtvarnou tvorbu, která je zdrojem inspirace pro všechny další generace.

Do Centra RoSa Vás však zveme na výtvarná díla současná: na novou výstavu kouzelných obrazů Marie Mikulové. Jeden týden si v galerii RoSa budete moci prohlédnout i keramické výrobky dětí z uměleckých škol z celé Prahy. Tato dílka jsou inspirována pohádkami Karla Čapka. A aby Vám celé jaro bylo do zpěvu,

navštíví nás oblíbený smíšený pěvecký sbor Gabriel. Samozřejmě mnoho dalších akcí je pro Vás připraveno - račte si vybrat z našeho pestrého programu. Významnou a dlouho očekávanou událostí bude otevření nového altánu Rosnička v zahradách RoSy.

Srdečně Vás zveme a těšíme se na Vás!

Hezký romantický květen Vám přeje
za Centrum RoSa
Marta Dietrich Dvorská
šéfredaktorka

Pište, prosím, na adresu: redakce@centrumrosa.cz
nebo: Centrum RoSa, Střelníčná 8, 182 00 Praha 8
Můžete též vhodit dopis do schránky u recepcie v RoSe
(či rovnou předat na recepci).

Redakce:

zakladatelka a předsedkyně Centra RoSa: Mgr. Anna Ježková
šéfredaktorka: MgA. Marta Dietrich Dvorská
grafické zpracování: Mgr. Anna Sobotová, Mgr. Martina Mrňavá
jazyková korektorka: RNDr. Anna Habersbergerová

stálí spolupracovníci: členové Aktiv klubu a rezidenti RoSa

PROGRAM PRO VEŘEJNOST v RoSe KVĚTEN

Úterý 1. 5. 2018

Státní svátek

Středa 2. 5. 2018

9:00 Jóga na židlích (sál)

10:00 Sochařská dílna

(klubovna B)

14:00 Aktiv klub (knihovna)

15:00 Dramatický kroužek

(knihovna)

16:00 Jóga pro každého (sál)

18:30 Hudba k tanci a poslechu

(sál)

Čtvrtek 3. 5. 2018

14:00 Host v RoSe - Marie

Mikulová, malířka (knihovna)

15:30 Angličtina pro začátečníky

(knihovna)

16:30 Angličtina - konverzace

(knihovna)

Pátek 4. 5. 2018

13:00 Cvičení pro seniory (sál)

15:00 Čtenářský klub

s Jitkou Dvorskou (knihovna)

18:30 Hudba k tanci a poslechu

(sál)

Pondělí 7. 5. 2018

13:00 Cvičení pro seniory (sál)

Úterý 8. 5. 2018

Státní svátek

Středa 9. 5. 2018

9:00 Jóga na židlích (sál)

10:00 Deskové hry - Spirála

(klubovna B)

14:00 Aktiv klub (knihovna)

15:00 Dramatický kroužek

(knihovna)

16:00 Jóga pro každého (sál)

18:30 Hudba k tanci a poslechu

(sál)

Čtvrtek 10. 5. 2018

15:30 Angličtina pro začátečníky

(knihovna)

16:30 Angličtina - konverzace

(knihovna)

16:30 Výstava dětské keramiky

na téma Pohádky Karla Čapka,

zpěvem zahájí dětský pěvecký

sbor Osmikvítek - odd. Sněženky

(sál)

Pátek 11. 5. 2018

13:00 Cvičení pro seniory (sál)

15:00 Čtenářský klub

s Jitkou Dvorskou (knihovna)

Sobota 12. 5. 2018

11:00 Návštěvy Potmě -

Ukázka canlsterapie (sál)

13:00 Bridžový turnaj (sál)

15:00 Klub celoživotního

vzdělávání - Historie

Červeného kříže (knihovna)

lektorka Ludmila Konvalinková

Pondělí 14. 5. 2018

13:00 Cvičení pro seniory (sál)

16:00 Besídka pro maminky

a babičky - návštěva Mateřské

školy U školské zahrady (sál)

18:00 Dechovka Jitřenka (sál)

Úterý 15. 5. 2018

10:00 Výtvarné dílny - Duhový

tandem (knihovna)

17:00 Němčina (knihovna)

18:00 Počítače (knihovna)

Středa 16. 5. 2018

9:00 Jóga na židlích (sál)

14:00 Aktiv klub (knihovna)

15:00 Dramatický kroužek

(knihovna)

16:00 Jóga pro každého (sál)

18:30 Hudba k tanci a k poslechu

(sál)

Čtvrtek 17. 5. 2018

15:30 Angličtina - začátečníci

(knihovna)

16:30 Angličtina - konverzace

(knihovna)

Pátek 18. 5. 2018

13:00 Cvičení pro seniory (sál)

15:00 Čtenářský klub

s Vendulou Fialovou (knihovna)

herečkou Divadla pod Palmovkou

18:30 Hudba k tanci a poslechu

(sál)

Pondělí 21. 5. 2018

13:00 Cvičení pro seniory (sál)

15:00 Návštěvy Potmě - beseda

o kompenzačních pomůčkách

pro nevidomé (knihovna)

Úterý 22. 5. 2018

10:00 Výtvarné dílny - Duhový

tandem (knihovna)

15:00 Slavnostní otevření

altánu Rosnička - v zahradě

RoSy

17:00 Němčina (knihovna)

18:00 Počítače (knihovna)

Středa 23. 5. 2018

9:00 Jóga na židlích (sál)

10:00 Sochařská dílna (klubovna B)

14:00 Přednáška o Třicetileté

válce - přednáší Šimon Kříž (sál)

15:00 Dramatický kroužek

(knihovna)

16:00 Jóga pro každého (sál)

18:30 Hudba k tanci a poslechu

(sál)

Pátek 25. 5. 2018

13:00 Cvičení pro seniory (sál)

15:00 Rozprava

s P. Markem Malinou (knihovna)

18:30 Hudba k tanci a poslechu

(sál)

CENÍK

Sobota 26. 5. 2018

15:00 Beseda s Aťkou Janouškovou - Duhový tandem (knihovna)

Pondělí 28. 5. 2018

13:00 Cvičení pro seniory (sál)

14:00 Přednáška na téma

Nebojte se tuků (knihovna)

18:00 **Dechovka Jitřenka** (sál)

Úterý 29. 5. 2018

10:00 **Výtvarné dílny** (knihovna)

17:00 Němčina (knihovna)

18:00 Počítače (knihovna)

Středa 30. 5. 2018

9:00 Jóga na židlích (sál)

14:00 Aktiv klub (knihovna)

15:00 Dramatický kroužek (knihovna)

16:00 Jóga pro každého (sál)

18:30 **Hudba k tanci a poslechu** (sál)

Čtvrtek 31. 5. 2018

15:30 Angličtina pro začátečníky (knihovna)

16:30 Angličtina - konverzace (knihovna)

18:30 Jarní koncert pěveckého sboru Gabriel

Aktiv klub - 50 Kč

cvičení paměti, slovní hry, tvůrčí psaní, reminiscence - vyprávění ze života, ankety a rozhovory, lektorka Marta D. Dvorská

Hudba k tanci a poslechu - 70 Kč

kapela Taurus představuje široký repertoár českých a zahraničních písní

Host v RoSe - 50 Kč

Jóga pro každého a jóga na židlích - 50 Kč

lektorka Jana Bláhová, v sále

Cvičení pro seniory - 50 Kč

zdravotní cvičení mohou navštěvovat i handicapovaní, cvičí se v sedě, lektorka Irena Osvaldová, v sále spolufinancováno z grantu Magistrátu hl. m. Prahy

Čtenářský klub - 50 Kč

vede Mgr. Jitka Dvorská, v knihovně

Dramatický kroužek - zdarma

vede MgA. Marta Dietrich Dvorská, v knihovně

Angličtina - 80 Kč

vyučuje Mgr. Jan Kyška, v knihovně spolufinancováno z grantu Magistrátu hl. m. Prahy

Němčina - 80 Kč

vyučuje Mgr. Gabriela Trojánková, v knihovně spolufinancováno z grantu Magistrátu hl. m. Prahy

Akce Duhového tandemu - zdarma

registrace na tel: 775 252 602

Deskové hry - 50 Kč

lektorka Martina Ježková z DDM Prahy 8

Dechovka Jitřenka - 60 Kč

Rozprava s P. Markem Malinou - zdarma

Sochařská dílna - zdarma

pod vedením sochaře Jiřího Genzera, spolufinancováno z finančního daru ČSOB

Přednášky o zdravém životním stylu - zdarma

lektorka Irena Osvaldová spolufinancováno z grantu Magistrátu hl. m. Prahy

Počítače - 50 Kč

Koncert - vstupné dobrovolné

**Zájemce prosíme o registraci na recepci RoSa
tel: 212 270 612, recepce@rezidencerosa.cz**

*Změna programu vyhrazena
Podrobné informace o akcích budou
k dispozici na tabuli u recepcie*

*Program je spolufinancován z grantu
Operačního programu Praha - pól růstu*

Marie Mikulová

malířka

Narodila se 23. 8. 1947 v obci Vrbka.
Bývalým povoláním projektantka interiérů.

Zveme Vás na její výstavu *Letem světem*,
která je k vidění v Centru RoSa
do konce června 2018.

Povídání a setkání s autorkou se koná
ve čtvrtek 3. května od 14 hodin v knihovně.
Marie Mikulová Vás seznámí se svými
obrazy.

SeniorSen

Bohumila Kettnera

pedagoga a spisovatele

Ideální stáří?

To slovo mě dříve děsilo, ale bylo tak strašně daleko...

Čím víc se mi přibližuje, tím víc se s ním učím žít.

Snažím se dělat pro lidi známé i neznámé radost, protože jejich radost mě nabíjí. Mám štěstí v tom, že pracuji s dětmi a ti mě každodenně nabíjejí svojí neutuchající energií. Zatím.

Rád bych nepřekážel, hovořil s těmi, kteří budou chtít se mnou hovořit, radil těm, kteří si budou chtít nechat poradit, usmíval se na ty, kteří se budou usmívat na mne. Přiznám se, že se leckdy ve mně mísí nezdolný optimismus a občasná skepse. A přitom si čím dál víc uvědomuji, kolik bych toho ještě chtěl udělat...

Tak dost psaní a hurá do práce, ať toho stihnu co nejvíc.

A SeniorSen?

Nezústat sám a přitom nepřekážet.

TVORBA KLIENTŮ A PŘÁTEL CENTRA ROŠA

Život tropí hlouposti

Zorro

V životě máme určité mezníky. Jedním z takových mezníků je, když vás v tramvaji někdo poprvé pustí sednout. U žen to nemusí být tak problematické, když místo nabídne muž, protože se to dá vysvětlit galantností. Když však nabídne místo žena, tak mohou začít lézat jiskry.

„To si myslíš, že jsi mladší, ty cácorke?“

Toto gesto, jistě chvályhodné, je neznámé mimo hranice Česka. Proto mladíci, rozvalující se v tramvaji na sedadlech pro invalidy, jsou zpravidla cizinci.

Obecně vzato, to první uvolněné místo nás vítá do další životní kapitoly - starší a posléze starý věk.

Z počátku se tomu třeba bráníme, například: „Děkuji, jen sedte“, „děkuji, právě vystupuji“ a podobně.

Nakonec to vzdáme a jsme za to místo rádi.

Kdy však muže opravdu bodne u srdce, je v této situaci: pán zachovalého vzhledu a se stále aktivními hormony stojí v tramvaji nad sedící atraktivní třicátnicí a přemýšlí, jak by ji měl oslovit a posléze dostat tam, kde by bylo veselo. Náhle ona zvedne zrak a s kouzelným úsměvem sama začne konverzaci:

„Posadte se, pane!“ Svět se stal opět šedivým.

V galerii

Anežka Kulichová

Odpoledne v neděli, když trochu smutno mi je,
potěší mě zcela jistě návštěva galerie.

Vejdu dovnitř, jsem v úžasu,
hledám, hledám skrytou krásu.

Vidím čtverce, tečky, ouha,
tady jenom modrá šmouha
a u nohy oko čouhá.

Žasnu jen a jsem z toho smutná,
nevědění hořce chutná.

Prostě - nerozumím tomu,
ještě kus a půjdu domů.

Najednou však - ano, to je jiná!
Mánesova Josefína!

Tvorba Aktiv klubu

Mgr. Marty D. Dvorské

LÁSKA

lyricko - lingvistická litanie

LOUKA LÁKÁ LESNÍ LANĚ.
LUPENY LETÍ LEHKÝM, LADNÝM LETEM.
LEVANDULE LAHODNĚ LADÍ LUNÁRNÍ LETOPOČET.
LENOCHOD LOVÍ LELKY.
LÍNÝ LEV LEŽERNĚ LEŽÍ, LEGRAČNĚ LÍŽE LVICI LEVÝ LALŮČEK.
LÍBÁNÍ LÉČÍ LIDEM LEDVINY.
LÁSKYPLNĚ LASKÁNÍ LÁME LIDSKÉ LETORY.
LÁRYFÁRY!

JAK SE LÉČÍ PSÍ LÁSKOU

Canisterapie je způsob terapie, při níž se využívá pozitivního působení psa na zdraví člověka. Mezi léčebné účinky canisterapie patří rozvoj sociálního citění, zvýšení orientace v prostoru a čase, upevnění psychického zdraví a zlepšení motoriky.

Na hodinovou ukázkou canisterapie Vás zve Alena, její ovčanda Hannah a Katka s královskou pudlicí Eliškou.

Sobota 12. května 2018 od 11 hodin
Centrum ROSA, Střelničná 1680, Praha 8

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

www.navstevypotme.cz

www.centrumrosa.cz

Jan Dušek je přední český scénograf a pedagog. Vede katedru scénografie na DAMU, na té samé škole absolvoval ve třídě prof. Františka Tröster (1967). Za svou kariéru pracoval s význačnými českými i zahraničními režiséry, své práce realizoval například ve Španělsku, Německu či v Los Angeles. O scénografickém talentu, význačných režijních osobnostech i o svém scénografickém snu se rozprávěl pro časopis Rosení.

Dobrý scénograf musí být bystrý a musí umět dávat dohromady věci, které k sobě zdánlivě nepatří.

Inscenace Don Juan, fotil Martin Špelda

Co by měl umět dobrý scénograf?

Je potřeba určitá bystrost a umět dávat dohromady věci, které k sobě zdánlivě nepatří. Ale to, co momentálně upadá, je schopnost orientovat se nejen v kultuře, ale i v civilizaci obecně. Dosazovat si věci, do čeho patří, s čím souvisí. Podstatou scénografie je hledání souvislostí.

Jak toto zvládají dnešní studenti tohoto oboru?

U některých se to povede, ale trvá to dlouho. Čím déle učím, tím více jsem přesvědčený, že talent se pozná jenom podle toho, že studenta nemusíte do ničeho nutit.. Protože talent se nutí sám. Není to vůbec ve schopnosti kresby, je to určitý způsob myšlení a hlavně ono rozhodnutí dělat tu profesi nejlépe, jak umím.

Za svou kariéru jste pracoval s velkým množstvím režisérů. Mají nějaké společné znaky?

Znám spoustu režisérů a každý je jiný. A je velice zábavné, jak moc jsou rozdílní. Například

Evald Schorm. Když jsem si s ním poprvé pracoval v Divadle na Zábradlí, dělali jsme spolu Gozziho inscenaci Král Jelenem (1977).

Na ničem jsem nikdy tak usilovně nepracoval, jako právě na této inscenaci. Vše bylo připraveno do detailu přesně. Přišla první čtená zkouška a Schorm říká hercům: „Děti moje zlatý, já nevím, co s tím, musíte mi s tím pomoci.“ Takže herci začali pracovat a vymýšlet a přesně za měsíc to bylo tam, kde to mělo být. On to měl vše připravené a jen herce jemně naváděl, aby si na to přišli sami.

Pracoval jste například i s Alfrédem Radokem, jak na něj vzpomínáte?

Já jsem dělal kulisáka a miloval jsem Radokovy inscenace. (A také jsem měl rád Irenu Kačírkovou). Bral jsem si tedy služby na jeho zkoušky. Zkoušela se Zlodějka z města Londýna, já jsem seděl v šálách jako služba, dva herci byli na scéně a zkoušeli. Najednou se ze sálu ozvalo zatleskání a na jeviště vyběhl ve cvičkách pan režisér a zatáhl Irenu do šál. Já jsem seděl

Inscenace Laskavé bohyně, fotil Martin Špelda

vedle, takže jsem to slyšel. Radok jí říká: „Ireno, jestli znáte ten pocit... jestli jste šla někdy bosa ranní trávou.“ A ona mu odpověděla: „Už nic neříkej, už vím všechno, Alfréde!“ Samozřejmě tam nešlo o trávou a o rosu, ale o ten pocit. Tu samou práci vidíte v jeho slavné inscenaci Hra o lásce a smrti. Co má společného aréna pro koridu s Velkou francouzskou revolucí? Nic, jde to pouze po smyslu.

Což znamená po dramatickém smyslu?

Přesně tak. Dělal jsem výzkum inscenace Julius César (režie Jiří Frejka, scénografie František Tröster) a doma jsem měl režijní knihu té inscenace, kde byly Trösterovy kresby. Mně to neustále něco připomínalo a nemohl jsem přijít na to, co. A pak jsem si uvědomil, že to jsou citace soch Michelangela. Celé to postavil na rotačním barokním pohybu. Tedy: někam směřuje tenze daného člověka a někam jinam tělo- to je rotační barokní pohyb. Ale opět jsme u toho: co má společného Michelangelo s Juliem Césarem? Nic. To je jenom inspirace,

která je dramaticky správně. Ani stylově, ani dobově propojená, ničím, pouze dramaticky.

V posledních letech tvoříte scénografie i pro Divadlo pod Palmovkou. Jak se vám spolupracuje s šéfem divadla, s Michalem Langem?

Michal je velmi temperamentní a má jednu velkou výhodu, že mu strašně jde o to, co dělá. Investuje do toho ze sebe absolutně všechno. A vůbec nejdůležitější vlastnost pro lidi, kteří spolu v téhle sféře pracují, je schopnost navázat. Vůbec ne to, že každý přinese to svoje a stará se jen o to. Je nutné tu práci provázat schopností reagovat na to, co dělá ten druhý. Dostat se na stejnou linku, což se s Michalem několikrát podařilo.

Která spolupráce s Palmovkou vám dělala největší radost?

Inscenace Don Juan. A váže se to k mé osobní minulosti. Po střední jsem měl zákaz studia

Inscenace Laskavé bohyně, fotil Martin Špelda

na vysoké škole a tak jsem šel dělat malíře pozadí na Barrandov. A tam jsem viděl fotky z natáčení Pyšné princezny. Byly to fotky ateliéru, ale i zadní projekce ze scény, kdy ti dva spolu jedou žlebem do řeky. Je to fór známý od 30. let, zadní projekce v autech a podobně. A já jsem si tehdy řekl, že to jednou použiju.

Ta samotná Molièrova hra je samozřejmě skvělá, je zvláště o vztahu Sganarela a Dona Juana, otázkou ale je, co mají celou dobu dělat. Tak jsem vymyslel road-movie s těmi zadními projekcemi a tím jsem si splnil onu dávnou touhu tento princip jednou v divadle využít.

To ale není jediný sen, který jsem si díky téhle inscenaci splnil. Měl jsem moc rád kasárna na Invalidovně a věděl jsem, že je tam 100 metrová chodba, kde by ta jízda šla natočit a vypadalo by to skvěle. Tak jsme tam veškerá pozadí natočili a to jsem si vyloženě užíval.

V Divadle pod Palmovkou jste vytvořil monumentální scénografii i k inscenaci Laskavé bohyně. Co si myslíte o příběhu té inscenace?

Nejprve jsem měl velké obavy, aby se homosexualitou neobhajovala druhá světová válka, nakonec je tam tato linka velmi dobře namotivována a takhle ta inscenace jistě díkybohu nevyznívá. Honza Teplý v hlavní roli je naprosto skvělý, stejně jako všichni ostatní herci. V českém divadle jsou však pouze dva herci tohoto typu, kteří by to dokázali zahrát - a to je Brousek a Teplý.

Co Vás čeká v blízké budoucnosti? Co plánujete, chystáte...?

Nyní mě čeká v Divadle pod Palmovou tvorba scénografie k inscenaci Žitkovské bohyně, novou dramaturgii vytvořil Michal Lang podle románu Kateřiny Tučkové.

Anežka Berčíková

Josef Mánes

Josef Mánes žil v letech 1820 až 1871 a jeho životní příběh je spjat zejména s pražským prostředím, i když za svého života podnikal časté cesty nejen po Moravě, Slezsku a Slovensku, ale rovněž Německu, Polsku, Rusku a Itálii.

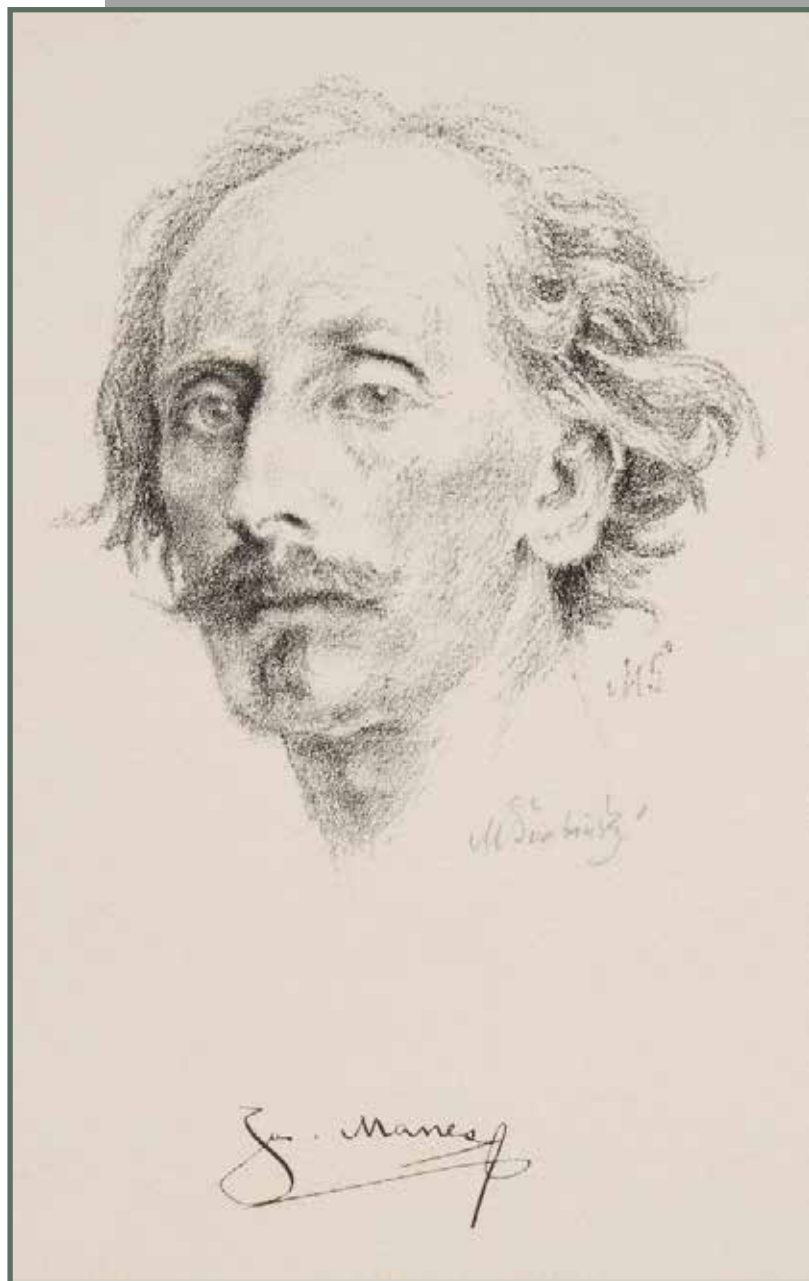
Mistr české malby a krajinářství pocházel z malířské rodiny. Výtvarníky a učiteli na pražské akademii byli jak jeho otec Antonín, tak strýc Václav Mánes. Také sestra Amálie a bratr Quido se věnovali výtvarnému umění.

Josef Mánes pobýval často na Moravě, na zámku rodiny Sylva Taroucových v Čechách pod Kosířem, kde vytvořil více než sto děl. Mánes je kromě obrazů rovněž autorem ilustrací k Rukopisům, tvůrcem návrhu sokolského kroje a praporů a zejména kalendária pražského orloje, jehož originál je umístěn v Muzeu hlavního města Prahy.

Celoživotní trauma přivedilo Mánesovi jeho lidské selhání, kdy se zamiloval a udržoval intimní vztah s Františkou Šťovíčkovou, která u Mánesů pracovala jako služebná. Františka otěhotněla a byla z domácnosti Mánesových vypuzena. Roku 1850 se Františce narodila dcera Josefína. Josef nenašel v sobě dostatek síly a odvahy se rodině Mánesových, zejména sestře Amálii, vzepřít a spojit svůj život s milovanou ženou a dcerou.

Závěr života Josefa Mánesa byl poznamenán duševní chorobou. Jeho životní pouť skončila 9. prosince 1871.

Michal Bureš, Český rozhlas Olomouc

Portrét Josefa Mánesa
Max Švabinský

Když se řekne ...

Josef Mánes

asociace členů Aktiv klubu
Co se vybaví Vám?

pan J., 86 let:

Byl po něm pojmenován v Praze Mánesův most.

paní E., 92 let:

Mně se vybaví Staroměstský orloj - Mánesova nejslavnější práce: kalendářní deska s vyobrazením jednotlivých měsíců a znamení zvěrokruhu.

paní K., 78 let:

Já jsem si vzpomněla na lunety v Národním divadle. To nebyl Josef Mánes? Aha, to byl Mikoláš Aleš. Ale Mánes ho inspiroval.

pan B., 89 let:

Vybaví se mi Mánesova galerie.

paní T., 78 let:

Slavný je jeho obraz Josefína.

paní D., 81 let:

Josef Mánes občas pobýval na Hané na zámku v Čechách pod Kosířem.

paní J., 71 let:

A maloval dívky v hanáckých krojích.

paní A., 85 let:

Pocházel z rodiny výtvarníků, bratr a sestra byli rovněž výtvarníci.

paní K., 76 let:

Někde jsem četla, že se svým bratrem a sestrou Amálkou chodili o Vánocích pouštět kapry zpátky do Vltavy.

paní P., 88 let:

To jste asi četla v knize od Františka Kožíka. Ten o Mánesovi napsal životopisný román.

unikátní vzpomínka z roku 1893

J O S E F M Á N E S

Eduard Herold

Jistě nebylo v Praze člověka, aby neznal toho velkého mladého muže s plavými, jako hedvábí jemnými vlasy, s velkýma modrýma očima, jež obracely se tak důvěřivě ke každému! Vždyť elegantně, byť i neobyčejně ustrojen kráčel každodenně ulicemi do Klementina, kde se tehdy nalézala akademie malířská.

Bylo to v letech čtyřicátých, tedy v době, kdy starý, dobrý ústav náš, který vytvořili Bergler, Waldherr a Tkadlík, přišel do správy Rubena, malíře z Triéru, kterým byl také nově zřízen. Mezi jiným slíbeno žákům, budou-li pilní, že obrazy jejich budou umění milovným Pražanům nabízeny a koupě obstarány. To bylo něco nového, což se všeobecně líbilo.

Josef Mánes pracoval tehdy o prvním velikém svém obraze, ku kterému konal pilná studia. Ředitel Ruben, který byl žákem akademie mnichovské, shledal, že mladý umělec provádí obraz svůj velice přísně a dle náhledu jeho i s velikou ztrátou času. Mánes byl však chovancem Tkadlíkovým, který v ústavu k tomu přihlížel, aby žáci jeho studovali anatomii a věnovali pozornost i péči největší tělu lidskému.

Vědomostí těch Ruben naprosto neměl, a záhy bylo patrné, že v tom směru učení vyniká nad mistra. Samo sebou se rozumí, že tím žárlivost Rubenova lehce se vzbudila a vzrostla až i v odpor k mladému umělci, který prý se dokonce i opovážil vytýkati vady na práci svého učitele. Spory obou oznámeny jednatelem „Společnosti vlasteneckých přátel umění“ hraběti Františku Thunovi, který byl mužem velice umění milovným, ale také povahy lehce vznětlivé, cholerické. Ředitel Ruben přičinil se ovšem ze všech sil, aby zkálil dobré mínění Thunovo o vynikajícím chovanci ústavu svého, a tak povstaly vážné nesnáze pro mladého umělce...

Tyto poměry, jakož i mnohá nekolegialnost mezi tehdejšími žáky, kteří se chtěli Rubenovi zavděčiti, vypudily Mánesa z Prahy do Mnichova,

kde s láskou a pílí pracoval dále. Ale až sem pronásledovala jej nepřízeň pánů z akademie pražské... Nechtěje déle snášeti takových ústrků, Mánes se vrátil raději do Prahy, odkudž činil vycházky do kraje a navštěvoval staré, věrné šlechtické přátele nebožtíka otce. Ale tu již počaly se na něm jeviti první stopy jisté zádumčivosti, kterou svět a jeho lidé vtiskli mu hluboko do srdce. Bylť Mánes povahy velice jemnocitné, něžný jako citlivka ve stínu lesním. Každé slovo jen poněkud břitké ranilo duši jeho, každé ublížení dotklo se ho těžce. Třeba i nedal na sobě znáti, co zkouší a snáší, přece trpěl již tehda a trpěl mnoho, neboť příroda nepropůjčila jemnému jeho ústrojí tolik síly, aby s prospěchem mohl vzdorovati bouřím života. Hledal tedy útěchu

Josefína 1855

Portrét paní Aloisie Taschkové 1843
stal se jedním z nejdražích portrétů (1,62 milionu korun)

ve své domácnosti. Vládcem domácnosti té byla sestra Amalie, jako žena umělkyně znamenitá, ale srdce poněkud tvrdého, povahy nervosní. Druhý bratr Quido, rovněž umělec a genrista výborný, měl dobré srdce, ale byl flegmatický až do krajnosti. Starost o hmotný úspěch jeho obrazů byla mu velice odporná, jakož vůbec všední snahy po vykořistění jeho talentu. Vzhledem k těmto vlastnostem Quidonovým a známé měkkosti povahy Josefovy zůstavena starost o domácnost po smrti rodičů výhradně sestře Amalii. Byla to dáma ducha pronikavého, energického a praktického, takže záhy vládla oběma mužům. Rozumí se samo sebou, že ideálnost jich povah a bezměrná šlechtnost srazily se často s praktickým duchem sestřiným. Někdy přivodily výstupy zrovna komické, jindy vážné.

Všem současníkům známo jest, jaké péči a lásce těšila se v rodině Mánesově zvířena. Zabiti myšku pokládáno u nich zrovna za zločin. Když pak jednou chytili takovou nešťastnici v ateliéru, nevěděli dlouho, co s ní učiniti. Konečně Quido ji uschoval do velkého kornoutu a chtěl ji pustiti na svobodu u uzenáře, kde jí kynuly přec jen lepší kulinářské požitky než u malíře. Ale nevděčné zvířátko nesvolilo k této změně a prodralo se kornoutem z kapsy spodního kabátu do rukávu zim-

níku, kdež vytrvale zůstalo seděti, až do návratu do svého starého domova, kdež puštěno zase na svobodu... Jindy zase koupila Amalie na trhu dva roztomilé ptáčky a nezbednou veverku. Z toho velké pohoršení! Jak možno ptáčky zभावovati svobody a těšiti se ze zajetí veverky? Proto Quido vzal pod svou ochranu ptáčky, veverku zas Josef, a donesli je do Krčského háje, kdež jim s největší radostí vrátili ztracenou svobodu. Zdálo se, že tichý život v rodině umělců potrvá ve shodě a lásce bratrské až do dnů posledních. Bohužel nestalo se tak! Z čista jasna přivalila se bouře a s ní blesky, které rozvrátily šťastný život rodinný!

A jaká toho byla příčina?

Věru těžko zde vysloviti slovo - láska. Ano, poměr k dívce hodné a šlechtné, kterou si oblíbil Josef Mánes, byl příčinou bojů a zápasů, které skončily způsobem nejtragičtějším. Osoby dosud žijí a není proto možno věci blíže se dotýkati; ale jisto jest, že by se byl Mánes stal nejšťastnějším mužem, že by byl snad dosud mezi námi, kdyby jeho sestra Amalie nebyla kladla houževnatý odpor proti vzoru známého obrazu - sv. Máří Magdaleny. Ale praktická tato žena záhy postrehla, že odchodem Josefovým při passivnosti Quidonově hrozí domácnosti záhuba a - nepovolila! Nezalekla ji ani ztracená čest, ani úplné rozrušení bratra, který již tehda asi tušil, jakou obětí vykoupil svoji svobodu. Předmět jeho horoucích tužeb zmizel z Prahy a s ním i štěstí umělcovo, temný stín vrhl se na jeho postavu... Duše a mysl sevřeny byly po několik let mukami Tantalovými, jen hvězda naděje svítila do té rozervanosti; jinak byl by býval všemu již dříve konec. Mánes neustal, až uzřel matku i dítě po dlouhé době zase. Již zdálo se, že duha míru překlene jeho rozháraný život, ale odpor sestřin zvítězil i tentokrát.

Jemného, dobrého srdce jeho zmocnila se nyní těžkomyslnost. Umění stávalo se mu odporným, jen skupiny dětské dosud maloval... Ale jaké to byly hlavičky! Jsou dosud předmětem obdivu jeho geniálnosti. Společnosti se vyhýbal a byl nejraději mezi dětmi. Já sám často jsem ho viděl, když sedával v mém bytu u obou mých dětí. Byl neutěšen, zadumán, rozbolestněn a nezřídka měl oči plné hořkých slz.

Umělecká společnost z let šedesátých znala částečně příčiny celého neštěstí Mánesova a strachem trnula, obávajíc se, že tento stav nezůstane bez následků pro celou jeho uměleckou produkci. Vždyť nechuť k práci zmáhala se u něho

postupem času. Sestra domnívající se, že nepracuje jen za tou příčinou, poněvadž mu zkazila jeho domnělé štěstí, činila mu trpké výčitky, ovšem bez výsledku. Ale nitro jeho bylo tím ještě více pobouřeno. Spánek jej pojednou opouštěl, na lůžku trávil bezsenné noci a ráno zmořen netěšil se z nového dne. Svému příteli, mladému Karlu Purkyni, stěžoval si na tento svůj stav, načež Purkyně se mu svěřil, že také otec jeho, slavný fyziolog, trpí bezsenností a že si pomáhá vždy dávkou opia. Mánes tedy požádal za tento nebezpečný prostředek, a když jej obdržel, užíval ho nemírně, čehož následky dostavily se záhy.

Nejlepším ještě lékem proti trudnomyslnosti jeho byl venkov. Činil tedy časté vycházky do kraje a když se bezúčelně opět vracel a byl tázán, co dělal, odpovídal všem stejně: „Hledal jsem žlutou růži!“ Takové odpovědi polekaly jeho okolí ještě více a proto hledána pomoc nejudsilněji. Jedni tvrdili, že Mánes jest uzavřen, truchliv a těžkomyslný jen proto, že nepracuje, a vskutku také umělec náš nevydělal po mnoho měsíců ani krejcaru. Mělo se mu tedy zaopatřit zaměstnání. Jiní zase radili k přesídlení; navrhovali podnebí

italské, pravlast všeho umění, krajiny nad Tiberou, nesmrtelný Řím!

K oněm náležel tehdejší starosta obce Karlínské, Josef Götzl, který požádal Mánesa, aby komponoval 12 hlav apoštolů pro basreliefy na věže karlínského kostela sv. Cyrilla a Methoděje. Chorý umělec sice pracoval, ale stopy jeho tehdejší porušenosti jeví se až podnes na hlavách světců apoštolských.

Více útěchy nalézal u mecenáše uměleckého Vojtěcha rytíře Lanny, jehož salony byly stále otevřeny Mánesově rodině. Zde Mánes ilustroval české národní písně, komponoval své rozkošné skupiny dítek a probíraje se v bohatých, uměleckých sbírkách Lannových, zapomínal poněkud na vlastní duševní stav. Kéž by mu byla jeho umělecká hrdost dovolila, aby tomuto muži otevřel své srdce! Vše mohlo se napravit, Amalie mohla býti zbavena svých starostí hospodářských, Josefovi mohlo se vrátiti zdraví, ano i to, po čem tak horoucně toužil - mohlo se uskutečnit. Kolikráte již začal, ale slova mu umírala na rtech. Stud, odkrytí před tímto mužem zdroj svých muk, zadržel mu slova v hrdle a Lanna

Studie kroje Veruna Čudová z Bílovic

Červené paraplíčko kolem roku 1855

neměl stále ani tušení, co se děje v nitru jeho. Teprve, když choroba i zevně vystupovala a lékaři věstili afekci mozkovou, tu teprve odhodlal se pronéstí přání, že by rád jednou v životě uviděl Řím...

Ochotně a okamžitě vyhověl Lanna jeho žádosti. Zásobil ho bohatě, tak že Mánes mohl pracovat v Itálii bezstarostně mnoho měsíců. Zároveň s ním také Quido odebral se do Düsseldorfu, takže jen sestra Amalie zůstala v Praze, malovala doma a učila malbě v domech šlechtických. Dopisy, které jí bratr posílal z Říma, byly krátké a vzácné. Končily obyčejně větou: „Řím je krásný, ale květin nemá.“

Také zde Mánes hledal svou „žlutou růži“. Minulo mnoho neděl a od Mánesa nepřicházela žádná zpráva. Pojednou dojde telegram od jednoho z přátel Mánesových z Říma, aby si sestra okamžitě pro něho došla.

Amalie nemyslí jinak, než že se její nešťastný bratr rozžehnal už s tímto světem. Ale nebylo tomu tak, bylo mnohem hůře! Amalie připravila se na dlouhou tuto cestu za několik hodin a když

došla ku Tibeře, co spatřila?

Bratr její Josef seděl na stupních schodů u dveří chrámových uprostřed hrajících si dětí, kalné oči své obracel brzo k nim, brzo zas do nedozírného prostoru světového - byl šílený!

Následovala scéna, která se nedá vylíčiti. Sestra vrhla se k němu, jindy tak elegantnímu krásnému muži, nyní rozedranému zde cizinci a volala ho jménem. Poznal ji, ale nedivil se nikterak jejímu příchodu. „Řím nemá růží,“ šeptal sestře, když ho odváděla od stupňů kostelních.

Co mám ještě vypravovati o svém nešťastném příteli? Po tolika letech srdce se mně chvěje ještě dnes a hořké slzy derou se do mých starých očí... Podnebí italské stalo se mu osudným a podeřalo vetřný kořen jeho života zúplna.

Za nedlouhou dobu na to doprovodili jsme ho k věčnému odpočinku. V posledním voze seděla jeho dcera... Mánes za svého života nenalezl ani jí ani vytoužené žluté růže!

*Vzpomínky na paměť třicetileté činnosti Umělecké besedy 1863 - 1893
(nákladem Umělecké besedy, Praha 1893)*

Večer

Květen

František Hrubín

ze sbírky *Mánesův orloj*

Všechno v máji zpívá, všechno voní,
nejvíc planých růží kytička.
Pro kohopak vila jsem ji loni?
Jenom pro milého bratříčka.

Letos však ji vijú pro mládence
ze šípku, jenž kvete pod strání.
Je nám tady hezky jako mřence
v řece, kde se volně prohání.

Zavoň kvítí, zazpívej nám, máji,
zavlň se nám, vodo, u nohou!
Jabloně jen proto odkvétají,
že už vůni unést nemohou.

(vydalo SNDK1953)

3. výročí otevření RoSy

ROSA SE SMETANOU

duben 2018

Moderátorka:
Iva Lecká
Účinkující:
Ráchel Skleničková
Martina Kociánová
Sbor seniorů Sluníčko
z Domova Palata
Fotograf:
Miloš Červený Beníšek

LUŠTÍTE RÁDI?

4. ročník křížovkářské ligy seniorů

k vyzvednutí na recepci RoSa
dotazy zodpovíme na tel.: 731 655 902

Nové křížovky, zajímavé ceny a soutěž s kulturním programem. Tohle všechno a možná i jedno překvapení navíc čekají na účastníky dalšího pokračování Křížovkářské ligy seniorů Prahy 8. Třetí ročník této soutěže skončil úspěchem. Do pravidelného luštění se zapojily stovky lidí starších 60 let. Podobné by to mělo být i letos. Jarní část soutěže, pořádaná tradičně pod záštitou starosty Prahy 8 Romana Petruse, potrvá do 7. června. Pravidla nejsou složitá. Stačí se zdarma zaregistrovat a pak si přijít na určené místo pro nové křížovky. Celkem jich na účastníky čeká deset, každý týden jedna.

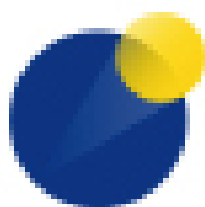
Součástí Křížovkářské ligy je také soutěž pětičlenných týmů luštitelů z klubů seniorů, domů s pečovatelskou službou i domovů pro seniory. „Samotné soutěžní luštění, to byl pro mě velký zážitek. Bylo inspirativní sledovat, s jakým zaujetím a jak úspěšně naši senioři křížovky luštili. Věřím, že se jim tak bude dařit i letos, rád mezi ně opět přijdu,“ říká starosta Roman Petrus.

„Důležité také je, že křížovky luští i několik desítek lidí s omezenou hybností, upoutaných na lůžko. Jsou to pravidelní účastníci Křížovkářské ligy už od vzniku této aktivity,“ upřesňuje starosta Roman Petrus.

Do pravidelného luštění se zapojují tradičně klienti DPS Bulovka, DPS Křížíkova a DPS Burešova. Dalšími účastníky soutěže jsou obyvatelé Domova pro seniory Nová slunečnice, Domova pro seniory Kobylisy a Domova pro seniory Ďáblice. Úspěšní křížovkáři jsou rovněž v Centru Rosa, Gerontologickém centru a Senior akademii Střední odborné školy sociální. Soutěž samozřejmě pamatuje na všechny seniory - křížovkáře, nejen na ty v domovech pro seniory. Zájemci starší 60 let se mohou zaregistrovat v recepci Domova pro seniory Kobylisy v Mirovické ulici a **v Centru Rosa v ulici Střelničná 8.**

Následovat bude kontrola odevzdaných tajenek a ve druhé polovině června i vylosování výherců Křížovkářské ligy.

Ivan Sekanina

**NÁVŠTĚVY
POTMĚ**

SLEPOTOU ŽIVOT NEKONČÍ

Pondělí 21. května 2018 od 15 hodin

Centrum ROSA, Střelná 1680, Praha 8

Na besedě prozradíme, co je pro nás nejsložitější a co nám naopak život ve tmě nejvíce usnadňuje. Pomocí speciálně upravených brýlí si budete moci sami vyzkoušet, jak vidí člověk s určitými zrakovými vadami. Ukážeme Vám, jaké pomůcky a „vychytávky“ používáme v běžném životě.

Besedu ocení zejména senioři, kteří sami řeší zrakové a sluchové problémy a nejsou zcela zbláhli v používání nejnovějších technologií.

Na hodinovou besedu s Vámi se těší Zdeněk, Alena, Katka, Marie a Mirek z Návštěv POTMĚ

Evropská unie
Evropský sociální fond
Operační program Zaměstnanost

www.navstevypotme.cz

www.centrumrosa.cz

Inspirace a Duch svatý

Vrcholem liturgického roku pro křesťany jsou Velikonoce, jejichž trvání se neomezuje jen na počáteční slavnost zmrtvýchvstání Krista a nejbližších dnů, ale je rozložena do dlouhých padesáti dnů. I tato doba má své opodstatnění ve Starém zákoně u našich starších bratří ve víře. Velikonoční okruh je ukončen slavností seslání Ducha svatého, které vychází na den letnic, kdy si Židé připomínali přijetí desatera božích přikázání na hoře Sinaj. V tento den byli učedníci ze strachu před Židy uzavřeni v místnosti, kde s Ježíšem slavili poslední večeři a dopoledne na ně sestoupil Duch svatý a oni dostali odvahu a vydali se hlásat evangelium do celého světa, jak je Kristus poslal. Křesťané tuto událost považují za počátek církve.

Nejčastěji slyšíme o Bohu otci a jeho synu Ježíši Kristu, ale v pozadí často zůstává třetí božská osoba Duch svatý. Co si máme vlastně představit pod touto osobou? V hebrejštině se setkáváme s výrazem ruach, který nejčastěji překládáme jako vánek, vzduch, dech života, který oživuje. V Genesis čteme, že „duch boží se vznášel nad vodami“ a tímto z neživé přírody začíná vznikat příroda živá. Některé školy výkladu písma překládají tento pojem jako božská inspirace (inspirare – vdechování). V Novém zákoně se v řeckém originále setkáváme s pojmem to pneuma hagion (Duch svatý). Dále se můžeme setkat s latinským překladem pro tuto božskou osobu spiritus sanctus a jeho synonymem advo-

catus (přivolaný), creator spiritus (duch stvořitele). Mohli bychom zde najít mnoho dalších významů pro tuto třetí božskou osobu.

Duch svatý je všude kolem nás, je potřeba mít vnímavé srdce, abychom s ním dokázali spolupracovat. On nám dává různé dary: moudrost, sílu, vědění, radu, lásku, zbožnost a bázeň. Těchto sedm darů Ducha svatého můžeme shrnout v jedno, a to v inspiraci pro náš život. Moudrost potřebujeme pro veškeré naše rozhodování. Sílu pro náš všední život. Vědění nám slouží k tomu, abychom se dokázali dále rozvíjet a poznávat svět, ve kterém žijeme. Radu všichni potřebujeme přijímat, ale i se vši pokorou dávat, abychom mohli rozvíjet naplno dar lásky, jenž je a má neustále být hybatelem našeho života. Poslední dva dary Ducha lidstvo i každý z nás potřebuje k tomu, abychom dokázali uznat, že nejsme pány světa, ale že o svět máme pečovat a být dobrými správci. Všechny tyto dary nám slouží k tomu, abychom se zde na zemi měli dobře.

Zároveň skrze inspiraci Ducha můžeme vytvářet nádherná díla, která nás povznesou ze všedních starostí. Každý z nás může vytvořit mnoho krásných věcí v životě, pokud budeme mít otevřené srdce a budeme vnímaví ke svému okolí a ke svým bližním.

Páter Vojtěch Marek Malina OSB

Řád svatého Benedikta

(narodil se 30. března 1977 v Horní Bečvě na Moravě)

vystudoval Arcibiskupské gymnázium v Kroměříži a teologii na Univerzitě Karlově.

Od listopadu 2016 pracuje v RoSe.

Rozhovor s Ing. Eleonorou Urbanovou

o životě, mandalách, pastelkách a psech

Narodila se roku 1951 v Praze. V roce 1991 byla oslovena tehdejším ministrem Jiřím Dientsbierem, zda by mohla vést personální odbor ministerstva zahraničí, který vysílal své diplomaty. Zanedlouho poté sestavila kariérní řád, který platí pro diplomaty a technický personál dodnes. V roce 2003 byla vyslána tehdejším ministrem Kavanem do Maroka jako Mimořádná a zplnomocněná velvyslankyně při marockém království, kde strávila téměř 5 let. Paní Elen bydlí v Rezidenci Rosa se svým psem Lukym od podzimu roku 2017.

Jak jste se, Elen, dostala k malování mandal a co Vám to přináší?

Mandaly maluji už 20 let. V té době byly populární knížky o pozitivním myšlení s pasážemi o Freudovi a Jungovi. Jung tam popisuje, jak mu mandaly psychicky pomohly v nejtěžších chvílích života. Tímto způsobem začal pomáhat i svým pacientům. Na základě barevného vyjádření pacienta byl schopen stanovit jeho diagnózu a léčit ho.

A jak Vám osobně mandaly pomohly?

Mně pomohly mandaly z úplně jiného konce, protože jsem si o nich koupila knížku a bylo jich tam 20 již předtištěných a mne nebavilo vybarvovat cizí obrázky, tak jsem si namalovala své a už jsem byla chycená. Byla to pro mne forma meditace. Soustředím se přitom na hledání svého středu a současně tak na hledání pomoci a středu lidem kolem mne. Mám doma okolo 300 mandal a za ta léta jsem jich stejný počet rozdala, protože princip mandaly je v tom, že až ji utvoříš, tak ji máš zničit, protože mandalu nelze vlastnit.

Když jsme u té meditace, jste věřící?

Já jsem věřící, ale jsem věřící jen v Boha, nevěřím v organizaci.

Myslíte, že po smrti něco existuje?

Určitě, protože jinak by to všechno nemělo smysl. Však my se tam sejdem.

Je to vlastně takové vnitřní vyladování?

To ano, vlastně každý máme jiný postup malování mandal. U mne je to tak, že namaluji kruh a v něm střed. A pak sedím a čekám. A za chvíli začnu malovat mandalu. Nikdy nevím dopředu, co budu malovat... A tak, když ke mně někdo přijde, já mu nabídnu aby si vybral, neovlivňuji ho a vím, že tu, kterou si vybere, on potřebuje. A potřebuje ji na to, aby ji měl na očích. Nemusí ani vědět proč.

Je to pravda. Ta skleněná mandala od Vás visí na okně u mne doma, a protože nemáme těsná okna, tak je tam slabý průvan a ona vždycky jemně cinkne a je to moc příjemný zvuk, který mi dělá dobře. Cítím, že mě vyladuje...

A ještě navíc nejen že Vás to vyladuje, ale tahle skleněná mandala rozcinkne energii v místnosti, takže vlastně čistí, protože tam jsou zářivé barvy... A fakt je, že barvy se staly mými kamarády, že vše vnímám skrze barvy... I situace, i lidi, domy, ulici... Všude jsou vidět barvy, a to je krásné.

Která barva je Vaše nejoblíbenější?

Modrá. Taková jasná, zářící, sytá... Jako nebe před bouřkou, když se začne schovávat slunce a přijde ta žlutá fáze a nad tím ta tmavá modř...

Doporučila byste, aby někdo, kdo je sám, místo toho, aby jen seděl a třeba koukal z okna,

si vzal pastelky a začal malovat?

Ano i ne... Doporučím, aby něco dělal. Ale ty pastelky k němu musí přijít samy... Já jsem schopná mu je dát a říct „Tohle je cesta... Ale Ty si musíš vybrat.“ Třeba místo pastelek půjde do hospody, nevím... Ale doporučuji to, a zatím za celou tu dobu asi tři lidi začali malovat mandaly, jednou z nich je moje dcera. Ještě jednu zásadu mám, kterou jsem nikdy neporušila – když udělám při malování chybu, tak je to tak, jak to má být a já ji tam zakomponuju a nikdo si jí nevšimne. Ta chyba tam měla být a má svůj důvod.

Našli bychom nějakou souvislost mezi malováním mandal a Vaším vztahem k čtyřnohým přátelům a přírodě? Souvisí to spolu?

Já myslím, že ta souvislost tu je a je u každého člověka jiná. Myslím si, že mandala je intimní záležitostí. Je to o tobě. Začneš malovat a je to tvůj střed, tvoje tělo, tvůj organismus a ty ho nějakým způsobem pojednáš. A pak je tu mandala, která ti zkrátka patří.

Když se vrátíme k tomu vztahu k pejskům - máte Lukáška, úžasného psa s krásnými hnědými očima ...Já jsem slyšela, že jste přivezla z Maroka pár pejsků. Můžete se k tomu vrátit a něco nám o nich říct?

Já jsem jezdila do Maroka s jedním pejskem – Bambulkou. To byl střední pudlík, fenka. Milovala Maroko, cestu, lidi... Byla nadšená. Postupně jsme našli Šmíšu. To je fenka, která je tak na půli cesty mezi vlčákem a Lukášem. Pak si nás jednou ráno na procházce našel Lukáš. Byl ve velmi zuboženém stavu. Plný blech, klíšťat a jiných parazitů. Dala jsme ho dolořádku, přivezla do Prahy a od té doby jsme spolu.

Lukášek je zřejmě Maročan. Ale každopádně oba pejskové byli asi první, kteří v ČR dostali zelenou kartu.

Jakou zkušenost jste si odvezla z Maroka?

Určitě to, že není všechno zlato, co se třpytí. Když jsem původně odjížděla do Maroka, tak jsem byla přesvědčená, že to bude moje předposlední štace a že potom pojedou ještě jednou nejraději do Jižní Ameriky, protože jsem byla zvědavá na Maye a jejich civilizaci... Po několika letech v Maroku jsem zjistila, že mi chybí podzim, který mám moc ráda, že mi vlastně překáží oceán, že je mi líto zvířat, která tam žijí, že je mi líto lidí, kteří jsou chudí a žebrají, což je problém na celém

světě. Řekla bych, že oni s tím svým jídelníčkem a tím vším co dělají, možná vedou život jednodušší, ale šťastnější než ten, který máme my.

Myslím si, že osobní štěstí není závislé na majetku nebo na prostředí, ve kterém žijeme, ale je to záležitost velmi vnitřní. Co Vy na to?

Je to záležitost vnitřní a čím jsem starší, tím víc docházím k tomu, že to osobní štěstí naopak jde proti těm penězům... Já jsem celý život vyznávala jednu věc: „Mám na všechno, co potřebuju.“ Nebyly to milióny nebo tak, ale měla jsem na všechno, co jsem potřebovala... A představuju si, že až budu umírat stará, tak že už nebudu mít nic. Všechno utratím, rozdám, všelijakými možnými způsoby se toho zbavím.

Já jsem měla dlouho fotografii tibetských dětí, které měly úsměv od ucha k uchu, byly v hadrech a tančily... A ty mě přesvědčily o pravdivosti rčení, že se má žít přítomným okamžikem a oslavovat ho. Nedělat si starosti, jaké si děláme my v rádobě civilizované Evropy, řešíme co bude, zabezpečujeme se dopředu.

Souhlasím. O tom to je. Protančit, prozpívat, proradovat život.

*Děkuji za rozhovor
Mirka Ertlová*

Meditace - uvědomění dechu a pohybu

Milé kamarádky, milí kamarádi, přátelé z RoSy a milí čtenáři Rosení, v dnešním čísle Vám nabízím zvláštní příležitost poznat sama sebe, potvrdit si vlastní totožnost. V každém případě je to dobré, ba velmi dobré až výborné poznání. Dárek pro ty, kteří tuto meditaci chtějí prožít a dostat odpověď na otázku „kdo jsem?“, „jaké mám kořeny?“ Nejdřív si však přečtěte, jak se to dělá a můžete se zavčas rozhodnout, zda byste chtěli tuto sebezkušenost uskutečnit (v červnu). Můžete si pak zvolit, kde byste nejraději seděli, abyste dobře slyšeli, co lektorka pomalu, s důrazem několikrát zopakuje. Počítejte s tím, že meditace trvá asi 30 až 40 minut. Během tohoto času se nediskutuje. Pokud by chtěli přítomní vyjádřit své probuzené pocity, dáme si ještě v průběhu června přídatnou schůzku. Jsem Vám k dispozici jako „stoletá“ psychoterapeutka, která tuto meditaci už čtyřicet roků praktikuje v rámci „Gesthaltherapie“.

Čti v tomto listě větu po větě, ponoř se do sebe, do vlastního „já“. Tu a tam zavři oči, aby ses mohl(a) plně koncentrovat na vnímání rytmu svého dýchání a doteků. Pak se nadechneš z hloubi břicha a propustíš svůj dech přes plíce, srdce a nahoru. A ještě jednou zhluboka a pomalu uvolňuješ plíce, průdušky, srdce. Představ si své dlaně, jak uvolňují kyslík. Je jaro, míza prýští... Naber tu životodárnou sílu přes srdce a zpátky přes břicho.

Pohlad' obě ruce, protři je a prodýchej... a s tím bohatstvím promasíruj obě nohy, obě chodidla. A představ si, jak zapouštíš kořeny pevně do půdy a rosteš a rosteš až nahoru. (Od účastníků slyším například: „Jsem stará třešeň, ale pořád ještě kvetu!“ „Jsem bříza, plním smysl.“ „Ta masáž působila jako životabudič.“ Výsledkem jsou představy u každého jiné, ale vždy kladné.)

Otec Anselm Grün, benediktinský mnich v německém opatství, dodává v knize Kořeny: „Můj dech ve mně spojuje nebe a zemi. Při vdechu nechám natáhnout vzduch ze země do těla až do hlavy a přes hlavu dál do nebe. Nádech proudí ze země do nebe a výdech z nebe do země. Dech tak ve mně spojuje nebe a zemi, ducha a hmotu, Boha a člověka, můj původ i moji budoucnost.“

PhDr. Jiřina Prekopová (narozena 14. října 1929 v Prostějově)

je známá česká psycholožka, psychoterapeutka a spisovatelka. Je autorkou tzv. Školy lásky a terapie pevným objetím. Její první kniha Malý tyran se stala bestsellerem a byla přeložena do 26 jazyků. (Od roku 2015 bydlí v Rezidenci RoSa.)

V letošním roce uplyne 80 let od úmrtí Karla Čapka, českého spisovatele, intelektuála, novináře, dramatika a překladatele.

Již třetím rokem Kroužky o.p.s. ve spolupráci s Centrem RoSa, z.s. vyhlašují

PŘEHLÍDKU KERAMICKÉ TVORBY

tentokrát na téma

POHÁDKY KARLA ČAPKA

Srdečně zveme děti i dospělé na výstavu dětských keramických výrobků, která bude zahájena slavnostní vernisáží

ve čtvrtek 10.5. v 16:30 v Centru RoSa

Střelničná 1680/8, 182 00, Praha 8 – Kobylisy
Spojení metro C Kobylisy nebo tram 30 Střelničná
Otevírací doba výstavy 10:00 – 17:00 včetně víkendu
Výstava potrvá do středy 16. 5. včetně.

Na vernisáži vystoupí

Sněženky
nejmladší děti
z dětského pěveckého sboru
osmikvítek

za Kroužky: Mgr. Markéta Píchová, metodička uměleckých oborů
tel: 773 344 818, marketa.pichova@krouzky.cz
za Centrum RoSa: MgA. Marta Dietrich Dvorská, programová ředitelka
tel: 731 655 902, 212 270 612, marta.dvorska@centrumrosa.cz

Centrum RoSa z.s. a Gabriel z.s.
Vás srdečně zvou na

jarní **KONCERT**

smíšeného
pěveckého sboru **GABRIEL**

ve čtvrtek 31. 5. 2018 v 18:30 hodin
v Centru RoSa, Střelničná 1680/8, Praha 8

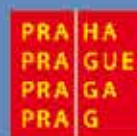
Uslyšíte krátké skladby a písničky různých žánrů,
z klasické hudby, spirituály, písničky Osvobozeného divadla
a lidové písničky z celého světa.

Těšit se můžete i na minimuzikál Zlatovláska.

*Na závěr Vám zahrajeme lidové písničky na přání
a můžete si s námi třeba i zazpívat.
Těšíme se na Vás!*

www.centrumrosa.cz

www.gabrielos.cz

Partneři Centra RoSa

Děkujeme za podporu!

Srdečně Vás všechny zveme na
slavnostní otevření zahrad a altánu

ROSHIČKA

22. května 2018

od 15 hodin

v zahradě RoSy budovy C

hudba a občerstvení

Pomozte nám vybrat lavičku!

pořádá:

Centrum RoSa

Sřtelničná 1680/8, Praha 8

www.centrumrosa.cz

tel: 212 270 612

za podpory:

